

Diamanten bruiloft

Cotette Hemelaers

Flor Van Roey

Ginderbroek 75

Colette en Flor trouwden op 23 augustus voor de wet en op 24 augustus 1946 voor de kerk. Ze vieren nu hun diamanten bruiloft.

Ze hebben twee kinderen Fernand en François, kleinkind Danny en twee achterkleinkinderen Lucy en Debby.

Fernand en Danny zijn biljarters en hebben met hun club van het Gildenhuis dit jaar nog een kampioenstitel binnengehaald. François woont nog thuis en is een onmisbare hulp voor de jubilarissen.

Sinds hun gouden bruiloft kabbelt het leven van Colette en Flor stilletjes verder. De ouderdomskwaaltjes verminderen natuurlijk niet. Wat wil je, als je de tachtig al gepasseerd bent. Zo heeft Flor begin juli nog een week in de kliniek gelegen met hartklachten. Beiden hebben al een nieuwe heup gekregen, Flor zelfs twee. Intussen zijn de laatste twee broers van Colette en de zuster van Flor, Anna van de Hoogstraat, overleden. Maar het is niet allemaal pijn en hartzeer. Hun zoon François zorgt voor alles. Als hun kinderen over de vloer komen, en zeker hun achterkleinkinderen, dan kan hun wereld niet meer stuk. Ze zijn ook nog maar pas terug van een vakantie in Erperheide te Peer.

Hun oogappeltjes:

Debby en Lucy

De hobby van Colette was toneel spelen. Ze deed eerst mee met de vrouwenbond in het Gildenhuis en bij het ontstaan van de toneelgroep Het Reizend Volkstheaterke Ginderbroek, was ze van meet af aan een van de hoofdrolspelers.

Haar zoon François werd de trouwe toneelmeester van de groep.

We vonden het nu een enige gelegenheid om de herinneringen van het Ginderbroeks Volkstheaterke even in het daglicht te stellen, vooral als huldebetoon aan Colette, François en al de andere spelers en medewerkers. Het Reizend Volkstheaterke heeft vele bejaarden, zieken en gehandicapten, maar ook leden van verenigingen, heel wat aangename en ontspannende uren bezorgt.

Het Reizend Volkstheaterke

van Ginderbroek

Het wijkcomité Ginderbroek richtte in 1971 voor de eerste keer het Feest van de Derde leeftijd in, zoals toen een seniorenfeest werd genoemd. Het had plaats in het Chiroheem. De kleuters en de leerlingen van het Rijpadschooltje zouden in de namiddag optreden. Voor na de koffietafel ging het comité op zoek naar wat volkse ontspanning.

Een drietal vrouwen boden zich aan om een liedje te zingen. Fien Sjik, de bijnaam van Fien van Jef Verbruggen, Anna van Mie Dens, alias Anna van Roey, en Jeanne Dries durfden het podium beklimmen.

Het waren drie volkse vrouwen met een gulle lach en een vlotte tong.

In 1972 ging Jeanne Dries nog een stapje verder. Ze verkleedde zich en playbackte bekende liedjes, zoals Zwarte Lola, 'Het zijn zotten die werken' van Jules Kabas, 'De worstjes op mijn borstjes' van Ria Valk en 'Dat is nog niet zo erg als een café zonder bier' van Bobbejaan Schoepen.

Colette en Lies

In 1973 stond in het wijkblaadje: Feest van de Derde Leeftijd om half zes muziek, dans en toneeltjes door onze vrouwelijke artiesten.

Jeanne sprak haar zuster Lies aan, Anna haar schoonzus Colette en zo groeide de groep gestadig aan.

Met de komst van Ali Tjoonk in 1975, begonnen ze sketches op te voeren. Bert Tjoonk begeleidde de liedjes op zijn accordeon.

Het Reizend Volkstheaterke Ginderbroek werd een bekende ontspanningsgroep die veel gevraagd werd.

Alles werd steeds in goede banen geleid door mevrouw Ali Tjoonk.

Zij was afkomstig uit Amsterdam en haar man Bert uit Eibergen. Beiden waren Nederlanders, maar ze hebben zich vlot in onze wijk ingeburgerd. Omdat Bert bij Euratom in Mol werkte, zochten ze begin jaren zeventig hier een woning en Peerdskerkhof werd hun verblijf.

Ali werd meteen lid van het comité Ginderbroek en straatafgevaardigde. Als tijdens de vergadering van het wijkcomité de vraag op tafel kwam: Wat gaan we met het bejaardenfeest voor ontspanning brengen? keken allen naar mevrouw Tjoonk. Zij zou met haar groep er wel voor zorgen.

Ali begon zelf sketches te schrijven. Ze zocht haar inspiratie in het dagelijkse leven. Het waren vooral Colette en Fien Sjik die vertelden wat ze allemaal al hadden meegemaakt en gehoord. Daarna zette Ali zich aan het schrijven en bewerkte de verhaaltjes tot amusante stukjes van een vijftal minuten. Ze schreef er een veertigtal.

Wat ze brachten, was eenvoudig vermaak en herkenbare volkse toneeltjes. Ze stonden met hun sketches dicht bij de mensen en de verhaaltjes vol humor waren uit het dagelijkse leven gegrepen.

Ook de verenigingen van andere gemeenten klopten aan, zoals die van Balen, Leopoldsburg, Lommel, Weelde, Meerhout en Turnhout.

In 1976 gaven ze al hun vijftigste optreden.

Het hoogtepunt was een gastvertoning in 1981 in Amsterdam, in het bejaardentehuis waar de moeder van Ali verbleef. Hun programma werd toen wel aangevuld met volksdansen van de schuttersgilde Sint-Barbara van Ginderbroek.

Achteraf zijn beide verenigingen nog weinig samen opgetreden, maar enkele mannelijke leden van de gilde sloten zich bij de toneelgroep aan. Met de komst van Jan Wouters, Jef Van Meensel en Gustje Aerts kreeg de toneelgroep plotseling een waardige mannelijke bezetting.

Jef Van Meensel was geboren om pastoor te spelen. Lies Dries was een struise en kokette non. In hun zwarte pijen kreeg het kerkelijke leven een amusante toets. Çois Vos trad ook toe tot het gezelschap. Als hij op het podium verscheen, kon hij geen voet verzetten en geen woord verkeerd uitspreken of de zaal barstte in lachen uit. Hij was een geboren komiek, de Charel Janssen van het Volkstheaterke.

Colette, onze jubilaris, was een volks natuurtalent. Ze speelde zichzelf, zonder franjes. Ze leefde in haar rol en was een echte ouderwetse vrijende keukenmeid of een goedlachse schoonmoeder.

Het spel liep wel eens uit de hand. Meestal merkte de zaal er niets van en dacht dat alles bij het spel hoorde.

Op een keer werd een liedje geplaybackt en de zangeres tokkelde daarbij zo hard op haar gitaar dat die plotseling in tweeën brak. De verraste zangeres stond aangeslagen, de toeschouwers daarentegen vonden het geweldig.

Tijdens een sketch droeg iemand een lange rok over een lange broek. Op zeker ogenblik moest de rok uitgetrokken worden. Maar toen ze het wilde doen, merkte ze dat ze de lange broek vergeten had aan te trekken. Grote schaamte op het podium, gebrul van het lachen in de zaal. Volkstoneel op zijn best!

De moeilijkste momenten waren als iemand zijn tekst kwijt was. Bij Ali Tjoonk die steeds de regie voerde, stond dan het zweet in haar handen. "Doordoen!" riep ze dan gedempt vanachter de gordijnen. Of als de stilte te lang duurde: "Zeg maar iets!" En zoals gewoonlijk viel dan alles toch weer in de juiste plooi, zonder dat de toeschouwers veel van de hapering gemerkt hadden.

Bij een optreden in het zaaltje van de duivenbond van de Rozenberg stond Colette op een stoel. Ze moest naar het trouwfeest van haar zoon en van haar kled moest een deel afgesneden worden. Maar opeens zakten twee poten van de stoel tussen de losse vloerplanken. Ze tuimelde door het podium. Wat deed het pijn. De zaal echter schaterde het uit, want de aanwezigen meenden dat die val bij de sketch hoorde. Het werd voor de toeschouwers de stunt van de avond.

François, de zoon van Colette, was de toneelmeester. Hij was de trouwe en onmisbare gast die alles tot in de kleinste puntjes klaar zette. Gewoonlijk stonden op het podium slechts een tafel en twee stoelen. Maar soms moest François nog zorgen voor een wieg, een kinderwagen, wat potten en pannen of een ander attribuut.

1979 – Optocht honderdjarige Jefke Duuter.
Ook Het Volkstheaterke nam deel met François als schoenlapper.

Natuurlijk was er ook een geluidsinstallatie. Maar het was hard repeteren om de spelers op het juiste moment voor de micro te brengen.

Alle spelers zochten zelf hun aangepaste kledij.

Elke week werd gerepeteerd, eerst ten huize van Colette, later bij Jeanne Dries en op het einde in het Rijpadschooltje.

Het was Ali Tjoonk die het programma samenstelde, de afspraken van hun optredens regelde en voor de meeste praktische zaken zorgde, zoals: “Wie rijdt er?”

Ze hebben in alle zaaltjes van de omtrek gespeeld, soms in primitieve omstandigheden. Tijdens de kersttijd moesten ze eens in een kapel zonder verwarming spelen. De oudjes zaten er als koude musjes te luisteren met dikke jassen aan. Voor niemand was het aangenaam. Maar toch werden ze voor het volgende jaar weer gevraagd.

“Goed,” zei Ali Tjoonk, “we komen, maar alleen als het kan plaats vinden in het Kempenhof!” Het was even stil aan de andere kant van de telefoon. Maar uiteindelijk ging het toch door. Wat een overwinning voor de oudjes.

Het Volkstheaterke speelde ook voor zieken en gehandicapten. Die laatsten hingen aan je lippen, ze beleefden het verhaaltje mee alsof het poppenkast was, ze wilden zelfs meespelen en op het podium springen. Wonderlijke opvoeringen. De spelers voelden in het zaaltje de sfeer groeien en leverden dan hun beste en mooiste prestaties.

De vreugde om te kunnen spelen, het schaterlachen vanuit de zaal, het applaus, het is altijd hun grootste beloning geweest. Elk jaar maakten ze daarbij een uitstap, o. m. naar Valkenburg en Zeeuws-Vlaanderen.

In totaal zijn ze 175 maal opgetreden, de eerste keer op 14 maart 1975, het laatst op 20 oktober 1990.

De spelers waren al niet jong meer toen ze ermee begonnen. Door overlijden, ziekte en ouderdomverschijnselen dunde de toneelgroep geleidelijk uit. Het Reizend Volkstheaterke Ginderbroek kreeg op het einde van de jaren 80 het moeilijk om meerdere sketches op te voeren en een volledig programma aan te bieden.

Het Reizend Volkstheaterke - Zittend v.l.n.r. Jeanne Dries, Lies Dries, Josée Collier, Colette Hemelaers, Margrita Tjoonk; - staand v.l.n.r. Ali Tjoonk, Anna Van Roey, François Van Roey, Jan Horemans, Jef Hooyberghs, Jef Van Meensel, Jan Wouters, Marleen Simons, Bert Tjoonk

De spelers die niet op deze foto staan: Gust Aerts, Chris Hendrickx, Greet Hooyberghs, Jan Hulsegge, Gaby Jansen, Viviane Simons, Tuur Van de Vieren, Julia Van Roey, Lucienne Stroobants, Çois Vos

Ondanks hun beperkte middelen, bracht Het Reizend Volkstheaterke van Ginderbroek steeds een volledig programma.

Hier volgt het programma van hun honderdste voorstelling.

STUK

SPELERS

1. De Denneboom	Cois, Lies, Gaby, Jef
2. Kerstliedjes	Tuur
3. Het briefke van 5000 frank	Cois, Jean, Gaby, Gust, Jef, Lies
4. Mime	Jean
5. Auto vermist	Gust, Gaby, Jef
6. Stans en Stanske	Lies, Cois

P A U Z E

7. Het Huwelijksaanzoek	Cois, Jef, Jean, Gaby, Gust, Lies
8. Liedjes	Tuur
9. In de wachtkamer van de dokter	ALLEN

E I N D E